

"פורת יוסף" - מרכז רוחני

ע"ש ר' יוסף בן ר' סעדיה חדד ז"ל

רח' זבולון 37 גדרה

הדלקת הנר: 16:17

ציאת השבת: 17:13

עלון מס' 360

כ"א כסלו ה'תשע"ה

וישב

"מחודדין בפיר"...

שיהיו דברי תורה

"והנה אורחות ישיבאליהם"

להודיע מתן שכרן של צדיקים שאין דרכם של ערביים לשאת אלא נפט ועטר שריחן רע.
(רשי)

כך הדבר כאן, אף שבודאי עדין לא נחלץ יוסף מצרתו, אולם היתה לו בזה תקווה גדולה בראותו, כי עדיין השגחת ה' עליו למנוע ממנו ריח רע ודבר זה יתן לו כח להחזיק ולהתמיד בבטחון שתבוא עליו הישועה.

כך גם אצל הצדיקים בעולם הזה הזוכים לגילויי השגחה פרטית ועל ידי זה מתחזקים בבטחון בה' להוסיף אומץ בעבודתו יתברך, כי באמת הרי שכר מצווה בעולם הזה, אין. אלא השכר המובטח לצדיק בעולם הזה, הוא שיזכה לסיוע מלמעלה כדי שירגיש עצמו קרוב לה וישען עליו וכך יתמיד בדרך התורה והמצוות בשמחה.

מתוך טללי אורות

שואלים, וכי בשעה קשה זו שיוסף נפרד מבית אביו ונמכר לעבד הוא יתן דעתו למשא הגמלים, וכי שינוי הריח יעודד אותו?

ומה שייך לומר להודיע מתן שכרן של צדיקים?

משל לחולה מסוכן שעבר ניתוח קשה ובני משפחתו מצפים וממתנים בכליון עינים שיתעורר החולה מעלפוןו, וכשאך נראה פתאום שפתח את עיניו, מתמלאים שמחה בלי גבול ואף על פי שעדיין לא נראה שכבר נתרפא, עם כל זאת זה סימן שהוא עומד לקום ולהבריא.

מי שאוהב את הזולת, לא מחכה שיבקש, אלא רץ לעשות מעצמו.
הגר"ן יגן זצ"ל

"ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה'"

על כהגה"צ רבי אריה לין זצ"ל מספר שפצם אחת בישבו בביתו במחצת פלמידיז היו ילדיו הקטנים אצים ומשתובבים בבית, והנה נכנסה לבית אשה מבגרת לדבר על ענין מסים עם הרבנית. הרב בראותו אותה קרא לה ובקשה בפני כל: "אנא הצתרי לבקשתי והצניקי לי ברכה!"

האשה המפתעת למשמע אצניה השיבה בקול חנוק: "אני? ברכה? לכבוד הרב? על מה ולמה?"

אמר לה הרב: "ברכני בבקשה שלא אצדקק לילדי לצת זקנותי, שלא אהיה פלוי בהם ושלא אפיל בידיהם!"

האשה קימה את בקשת הרב וברכה אותו בלב נרגש, ומשכלכה לדרכה שאלוהו הפלמידיזים לפשר הענין ולפשר הברכה המוזרה שבקש להתברך ממנה. והרב הסביר: "אותה אשה אלמנה וגלמודה היא, ולא זכתה לילדים משלה. חששתי שבראותה את הילדים הקטנים רצים ומשתובבים יצלה צערה בזכרונה, וכבר ידוע לכם צווי התורה הקדושה "אלמנה ויתום לא תענוי". לכן רציתי שתרגיש שגם ילדים זה לא כל כך נצרך, ולפצמים אף לא רצוי, על מנת להפחית מצערה של אותה אמללה.

פרדס רימונים

לא תלמא העצה

הנבונה-זולתי

בלחשבה נבונה.

רבי יונה לגירונדי

"לך נא ראה את

ש"לום אוזיק"

בקש אצל אחיך

את השלמות, את

הצדדים הטובים,

את המעלות

הטובות ולא את

החסרונות.

ר' בונים זצ"ל

זכות הלימוד בעלון לעילוי נשמת עמרם לוטטי בן עזיזה ז"ל

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליו"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

דרך ארץ בסעודה

קבעו חכמינו הנהגות נימוס ועדינות בין הסועדים ושלא יאכל ולא ישתה דרך רעבתנות. שיש

בזה משום מידות טובות והכרת ערך האדם. ולפיכך:

א. לא יאכל וישתה כשהוא עומד. ולא ישתה כוס משקה בפעם אחת.

ב. לא יאחוז חתיכת לחם גדולה ויאכל ממנה. ולא יאחוז המאכל בידו האחת ויתלוש ממנו בכח בידו השנית.

ג. לא ישוך פרוסה ויניחנה על גבי השלחן או יתננה לחבירו, כי שמא הוא מאוס לחברו.

ד. לא ישתה מכוס ויתן לחברו לשותות המותר, שמא מחמת הבושה ישתה בעל כרחו. וצריך ליזהר שלא לשותות משיוירי כוס ששתה חברו, שמא יש לו איזה חולי.

ה. לא יהא אדם קפדן בסעודתו, כי האורחים ובני הבית מתביישים לאכול, שחוששים פן יתרגז ויקפיד על אכילתם.

ו. לא ידבר בפה מלא שמאוס לחבירו המאכל שלוועס. ואין משיחין בסעודה אפילו בדברי־תורה, מפני הסכנה

שמא יחנק (ושלא בשעת אכילה, מזה לומר על השלחן דברי־תורה).

ז. שנים שיושבים על השלחן, הגדול פושט ידו תחילה לאכול.

ח. אין מסתכלין בפני האוכל והשותה, ולא במנה שלפניו, כדי שלא לביישו.

ט. אסור לאורחים לתת ממה שלפניהם לילדיו של בעל הבית, כי שמא אין לבעל הבית יותר ממה שהביא לפניהם, ויתבייש. אבל אם יש על השלחן מוכן הרבה, מותר.

י. הנכנס לבית, לא יאמר תנו לי לאכול, עד שיאמרו לו הם.

יא. אסור לאכול מסעודה שאינה מספקת לבעליה, שזהו אבק גזל, אף־על־פי שבעל־הבית מזמינו לאכול עמו.

בכל פגע הריני מקלל להחזיק את האמונה כי לא נעשה דבר בעולם במקרה, רק על פי השגחתו יתברך.

והריני מתאמץ בתפלה להעביר את רע הגזירה, ולפיכך הריני מתיחס בקרירות להשתדלות, כי על פי הרב אין ההשתדלות ברוקה.

המזון איש זצ"ל

"וזנך לנער על פי דרכו"

גם פי יזקין לא יסור ממנו

שואל החיד"א צ"ל: מדוע כתוב "גם כי יזקין" ולא "כי יזקין לא יסור"? והוא עונה: "גם" זה לשון רבוי, הוא גורם לרבוי הקלקול, וסוחר את הוריו לזרזו הנלווה. גם זה בא לרבות את הוריו, כי כאשר הילדים מתקלקלים הם משפיעים לרעה על הוריהם, נחמקא לזלן.

עלת העלות סובב שיוסף הורד מצרימה, מה שהותיר את יעקב אביו אבל ושכול ומסרר להתנחם על אבדן בנו. רום הקדש פורשת ממנו, וחיו הפכים לחיי צער וקדרות. יוסף, לעמיתו, מורד לבור במצרים, ומשם עולה הוא לגדלה עד שנעשה לשליט במצרים, נושא אשה ונולד לו בן.

כיצד קורא יוסף לבנו מנשה. "למה"? כי נשני אלקים את כל עמלי ואת כל בית אבי. הסבירו המפרשים שיוסף בקש מהקדוש ברוך הוא שיעזר לו לשכח את יעקב אביו, שלא לחשב עליו יותר. לשכח? יוסף? היתכן?! הלא אביך יושב ומבכה את אבדןך זה עשרים ושתים שנה, כל חיו נעצרו, שכניה פרשה מאתו, ואתה רק עולה לגדלה ומבקש לשכח? איך יתכן לומר זאת על צדיק שכזה?!

והסבירו חכמי הנפש כי טבע שבעולם הוא: כשאתה חושב על דבר - אתה מקשר אותו אליך. אם אתה חושב על פלוני - אתה גורם לו לחשב עליך גם כן. אם אתה חושב על צרה - אתה גורם לה לבוא עליך. ואת זאת יוסף ידע. הוא ידע שכל זמן שהוא חושב על אביו - גם אביו חושב עליו ומצטער. לכן אמר יוסף: רבונו של עולם! עם כל הצער והכאב, עם כל אהבתי לאבי, אני מבקש שתגרום לי לשכח את אבי, כדי שכל גם הוא ישכחני ולא יצטער!

הטעות של הורים אלו היא שהם לא מבדילים בין פינוק אמיתי שהוא נתינת חום ואהבה לילד לבין פינוק במותרות וגשמיות.

התוצאה היא שהם אומנם נותנים לילד הרבה אבל לא את מה שהוא באמת זקוק לו. עיקר מה שהילד זקוק לו זה תשומת לב אמיתית הכוללת הקשבה, יחס, שיחה, כלומר יחס אישי.

אדרבה הרבה פעמים מה שההורים משפיעים על הילד בגשמיות זה כמו בריחה מהאתגר האמיתי של נתינה ריגשית מהלב.

הרבה יותר קל ולוקח הרבה פחות זמן ומחשבה לקנות לו דברים ולתת לו כסף וממתקים, מאשר להשקיע בו מבחינה ריגשית בשיחה והקשבה ומחמאות ועידוד.

מתוך 'חינוך באהבה'

תמר זכתה להוליד את המשיח. ומדוע? בשל סיבה אחת והיא. היא היתה מוכנה למסור את עצמה לשריפה ובלבד שלא להלבין את פניו של יהודה. מכזאת מסירות נפש שלא לפגוע בשני, יוצא מלך המשיח. אביו מי שיש לו מסירות נפש כדי לפגוע בשני, שמוכן אפילו להפסיד ובלבד שילמד את השני לקח.

הגר"נ יגן זצ"ל

הדרך הטובה להעיר לזולת ובפרט כשמדובר בבני הבית היא הדוגמא האישית. אדם יכול להיות מגדל אור להקרין על כל הסביבה, להשפיע, לזכות את עם ישראל בתשובה אמיתית וכך נזכה לגאולה השלימה.

הגר"נ יגן זצ"ל